

*Our love is easy
Like water rushing over stone
Our love is easy
Like no love I've ever known*

Melody Gardot

ELLEN TRIENPONT

P.S.

*Rouwen is liefde, zeggen ze.
Wat een kutzooi.*

ELLEN TRIENPONT (1988) is leerkracht Nederlands en leerlingbegeleider, maar bovenal een nieuwsgierige zoeker in een snelrazende wereld. Ze vindt houvast in woorden, verhalen en muziek. Haar debuutroman schreef ze uit noodzaak. Uit liefde.

Oi

Ik weet niet of dit nog jouw e-mailadres is, zoniet ben ik nu misschien tegen een snotneus van vijf jaar, een oud vrouwtje met parkinson of een kalende vijftiger met identiteitsproblemen bezig. *Anyway*, ik vroeg me af hoe het met je ging, zo na drie jaar (ben nogal nieuwsgierig van aard). Ik moest daaraan denken toen ik je zag op de trein, maar aangezien je druk bezig was, heb ik je niet gestoord.

Misschien raar dat ik je zo een mailtje stuur, maar daar kan ik niet aan doen, da's sterker dan mezelf.

Cheers

Pieter

Ik gil.
Ik gil luid en ongecontroleerd,
want ik hoor aan de stem aan de andere kant van de lijn
dat het voor echt is.
Ik hoor geen zinnen meer. Enkel woorden.

reanimeren
ambulance
ouders
bellen

Ik doe wat de stem me zegt en bel, maar het gillen stopt
niet. Ik kan geen zinnen meer vormen. Enkel woorden.

Pieter
reanimeren
kom
ik weet niet...
Kom nu.

Vervolgens bel ik je moeder.
Vervolgens bel ik een vriend.
Vervolgens is het veel te lang stil.
Mijn telefoon ligt zwijgzaam in de palm van mijn hand.
De klok tikt minuut na minuut verder.
Maar het blijft stil.
Ik wacht op verlossende woorden.

ambulance
ziekenhuis
buiten levensgevaar

Maar het blijft stil.
En dan licht toch mijn scherm op.
En dan spreekt toch een vertrouwde stem.
En ik hoor hoe ze breekt.
En ik met haar.
Een eindeloos breken.
En zo zijn wij
verbrijzeld
versplinterd
verpulverd
tot stof vergaan.
De dag was nog zo mooi ontloken.
Een heel leven in het verschiet.
We waren gelukkig
jij en ik
jij en ik
voor altijd
jij en ik.

Kom terug, alsjeblieft.

Kak.

De dag nadat je stierf nestelde er zich een koppel duiven in de boom naast ons slaapkamerraam, en ik kon niet anders dan verbouwereerd toekijken hoe ze hun kopjes teder tegen elkaar streken.

Tortelduiven.

Van alle vogelsoorten moesten het *nét nú tórtelduiven* zijn die hun toevlucht tot onze tuin namen.

Ik geloof doorgaans niet in tekens, bijgelovig was ik met uitzondering voor mijn examens echt nooit, maar dit... dit was gemeen.

Teringtyfustortelduiven.

**

SCÈNE 1

Ik lig in de zetel.
Er staan mensen in uniform in onze woonkamer.
Een vriendin streelt mijn haren.

huisarts van wacht

Wat kan ik voor je doen?

ik

Mijn man is net gestorven.

*(Ik weet niet wat ze voor me kan doen.
Ik wil dat ze weggaat.)*

Een man geeft uitleg over procedures.
Er klinken geluiden uit walkietalkies.
Familieleden komen binnengestormd.

Ogen zijn op mij gericht.
Een vriendin streelt mijn haren.
Uren later is de stilte in huis weergekeerd.
Enkel de vrouw die me ter wereld bracht, is
nog bij me en houdt mijn hand stevig vast.

ik

(huilend, ineengedoken)

Het doet zo'n pijn, mama.

moeder

Het gaat nog lang pijn doen, zuske.

(Waar ben je?)

**

Al van 's ochtends vroeg hoorde ik hen treiterend koeren, terwijl ik tussen onze kinderen in ontwaakte.

Ik zat aan onze eettafel te vergaderen over een uitvaart, adressenlijsten te maken, financiën uit te pluizen, notarissen te contacteren, vruchteloos trachtend telecomunicatiebedrijven te bereiken... en telkens weer werd ik afgeleid door dat duo dat met priemende kraalogen mijn kant op keek. Ik werd zenuwachtig door hun aanwezigheid en het lukte me niet om hen te negeren. Het universum leek me uit te lachen. Het maakte de situatie nog absurder dan het al was.

**

SCÈNE 2

Ik lig in de zetel.
Ons huis vult zich met vrienden.
Ze maken plannen.
De tafel wordt gedekt.
Onze meisjes spelen en knutselen.

flo

(zingend, vrolijk)

Papa is dood. Papa is dood. Papa is doooooood.

finne

Wie gaat er dan nu de boodschappen doen?

(pauzeert)

Mama, je zal een ochtendmens moeten worden.

Ik heb zuurstof nodig.

(Waar ben je?)

*
**

Dagen en weken verstreken en telkens weer startte en eindigde mijn dag in het gezelschap van de twee tortelende dieren in onze boom.

Alleen als ik een stap in onze tuin waagde te zetten, vlogen ze ostentatief weg. Hun vleugels klapwiekten luid en ze koerden verschrokken, alsof ik degene was die hén beledigde, alsof ik een doorn in hún miezerige, petieterige ogen was.

Het was in diezelfde tuin dat ik nog een gevleugelde gast opmerkte. Ook hij keek me angstig aan van zodra ik een voet buitenzette, maar bleef toch stokstijf zitten, om me vervolgens op zijn hoede met één pikzwart oogje aan te staren. Een gehavende mannetjesmerel. Een eenogige merel

had van onze bescheiden pelouse zijn thuis gemaakt, een plek om te scharrelen.

Maandenlang verbleef de merel in onze tuin en vaak vroeg ik me af of ook hij een teken van bovenaf was. Kwam dat dier me iets vertellen of werd ik stilletjesaan gek? Hoe dan ook voelde ik een zekere verbondenheid met de gekwetste vogel die elke dag weer in de hoogste top van de boom vloog om daar zijn lied te zingen. Een lied dat kleur gaf aan zijn zoektocht naar de liefde.

SCÈNE 3

Je ligt in een ruimte die ik niet ken.
De broek die ik voor je uitkoos zit verstopt
onder een grijs deken.
Jouw gezicht is niet meer jouw gezicht.
Jouw handen zijn niet meer jouw handen.
Jouw geur is niet meer jouw geur.
Dit ben jij niet.
Ik wikkel je in een laken.
Ik plaats een deksel op jouw kist.

(Waar ben je!?)

*
**

Soms zat ik heel stilletjes op een stoel in onze tuin om de merel gade te slaan.

‘Het is oké, vriendje,’ zei ik, toen ik doorkreeg dat hij wat zenuwachtig werd van mijn aanwezigheid. ‘Ik doe je geen kwaad. Doe maar.’

Op een middag hurkte ik in het natte gras in de hoop onze band te versterken, iets nader kennis te maken. Ik

droomde er al jaren van om op een dag een tamme vogel te hebben, een breekbaar dier waarvan ik stap voor stap, gaandeweg het vertrouwen zou winnen, totdat het van mijn schouder een veilige haven zou maken. Ik had het mijn *pepe* meerdere malen zien doen. Als kind kon ik gefascineerd zitten toekijken hoe hij zijn duiven aaide, zaad in het keelgat van een eksterjong duwde, zijn haan boos toeriep omdat die het te bont maakte. Mijn grootvader was een vederman, en toen ik daar in stilte zat, terwijl mijn kuitzen zeurden en de vezels van mijn broek het vocht van het gras absorbeerden, stroomde zijn bloed door mijn aderen.

De merel en ik kwamen oog in oog te staan en mijn hart begon sneller te slaan. Zwijgzaam en compleet verstijfd keken we elkaar aan. Een drang om hem toe te spreken welde in me op. Een vraag die stiekem al een tijd op mijn lippen lag, moest gesteld worden. Dus waagde ik het erop. 'Pieter?' vroeg ik. 'Lief?'

De merel verroerde eerst geen vin en bleef me aanstaren. Vervolgens bewoog hij nieuwsgierig zijn kopje met een kwartslag naar links en knipperde.

Ik word gek, dacht ik.

Ik rechte me lachend en de vogel vloog verschrokken weg. Wat later scharrelde hij alweer rustig verder tussen onze planten, op zoek naar een sappige worm of iets anders waarvan zo'n beestje gelukkig wordt.

Nee, ik was niet plots in reïncarnatie gaan geloven. Niet echt. En toch bespeurde ik een glimp van twijfel bij mezelf. Ik begreep mijn nieuwe realiteit al lang niet meer. Ik voelde me al weken alsof ik me in een slechte film bevond. Alles leek mogelijk, maar ik wist ook: mocht er nog maar een fractie Pieter in die merel gezeten hebben, hij was al lang

nieuwsgierig bij me komen zitten. Zeker wanneer ik met een kop koffie op het terras zat.

SCÈNE 4

Een zaal vol mensen en iedereen staart me aan.

Ik praat door een microfoon met een kind op mijn arm.

Ik groet en knuffel honderden mensen.
Ze zeggen dat ik sterk ben.
(*Ik wil niet dat ze dat zeggen.*)

Ik eet pizza.
Ik drink wijn.
Iedereen praat en praat en praat.
Een familielid vertelt over de oorlog in Oekraïne.
En dan over de oorlog van Congo.
Over families die verscheurd worden.
Mijn ogen zoeken de jouwe, maar vinden ze niet.

(*Waar ben je toch?*)

**

En zo raasde de tijd traag voorbij.
En zo sloop de tijd razendsnel voorbij.

Ik voelde hoe de winter inmiddels plaats had gemaakt voor een eerste lente zonder jou, en ik merkte op hoe mijn merel elke dag weer verwoede pogingen deed om met zijn prachtige gezang een partner te lokken.